

-Mea Maxima Culpa- My Most Grievous Sin บาปมหันต์

ฮาเออร์ปิน, ประเทศจีน ค.ศ. 1900

“ปรี ชรัค! (ปีศาจ!) ปรี ชรัค!(ปีศาจ!) นี่มันเป็นคำสาปของปีศาจ
ชัดๆ!”

เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวของสตรีดังออกมาจากอาคาร
สองชั้นซึ่งก่อด้วยอิฐหยาบๆ ตั้งตระหง่านสู้กับพายุหิมะที่กำลังโหมกระหน่ำ
อย่างโดดเดี่ยวเดียวดายโดยมีท้องฟ้ายามราตรีที่ถูกความวิปริตของสภาพ
อากาศอันแปรปรวนเปลี่ยนให้เป็นสีแดงฉานประดุจฉาบทาด้วยเลือดของ
สัตว์ร้าย

“นี่...นี่มันอะไรกัน...อิซา...อิซา...ท่านพาทัวอะไรมาให้ข้ากันนี่!”

ตมิทรี อิวาโนวิช ซาคาลอฟ ปล่อยมีดผ่าตัดแบบพับได้ที่เปราะอะเม็อน
ไปด้วยคราบเลือดลงสู่พื้นอย่างสิ้นเรี่ยวแรง นัยน์ตาสีฟ้าอมเทา มองวัตถุ
ทรงกลม...ไม่สิ...ก้อนเนื้อทรงกลมขนาดใหญ่เท่าลูกเหมลอนอันน่าขยะแขยง
เบื้องหน้าอย่างไม่เชื่อสายตาตนเอง ก้อนกลมๆ ที่เห็นเด่นชัดอยู่ในอ่าง

ทองเหลืองส่งกลิ่นคาวเลือดคลั่งคลุ้งพร้อมกับส่งความรู้สึกเคียดแค้น ออกมาอย่างรุนแรงจนคนที่อยู่ในห้องแทบล้าลหายใจไม่ออก นายแพทย์ชรา เอื้อมมือไปคลี่ก้อนหนังสือยื่นออก แล้วก็ถึงกับร้องเสียงหลงเมื่อพบว่า ด้านในของมันมีเส้นผมสีดำสนิทที่เกรอะกรังไปด้วยคราบเลือด และ... นัยน์ตาปูดโปนเพียงข้างเดียวซึ่งกำลังกลอกไปมาประหนึ่งมีชีวิต ก้อนเนื้อนี้ ดูเหมือนกับมนุษย์ที่ถูกอัดจนเหลวเป็นก้อนกลมด้วยฝีมือของซาตาน ร้าย แต่ยังคงมีชีวิตอยู่ด้วยรูปลักษณ์ที่ชวนให้ขนอ่อนบนผิวหนังทุกเส้นตั้งชัน ด้วยความขยะเขยงระคนหวาดกลัว!

ฝัน! นี่ต้องเป็นความฝันแน่ๆ!

“ข้าก็แค่พา ‘คนไข้’ มาให้ท่านรักษา แต่ไม่แน่ใจว่าจะมีอะไรพิสดาร แบบนี้ให้ชมด้วยเลยนะท่านหมอ”

ชายร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมของนักบวชสีดำพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ พลังเดินเข้ามาชมวัตถุประหลาดนั้นใกล้ๆ ไบหน้ายาวและซุบซอบที่ปกคลุม ไปด้วยหนวดเครารกครีเมียวาดแฉกเรียบเฉยไร้ความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนเป็นเพียงรูปจำหลักจากศิลา แต่ดวงตาสีนิลที่ฝังตัวอยู่ในเบ้าตาลึกโบก กลับฉายชัดถึงความตื่นเต้นและปริศนาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าจนแทบจะพาเข้าไปกอดมันเอาไว้อย่างอดใจไม่ไหวอยู่แล้ว

ในวินาทีนั้นเองนายแพทย์ชราจึงรู้ว่าแท้จริงแล้วนักบวชร่างยักษ์ของ นิกายคริสติมิได้เจตนาให้เขารักษาคนป่วยแต่อย่างใด เขาเพียงต้องการ หลอกให้แพทย์ที่ถูกเนรเทศออกมาจากรัสเซียอย่างเขาพาเอา ‘สิ่งนี้’ ออก มาจากห้องของคนไข้เท่านั้น!

“โอ...พระผู้เป็นเจ้า...นี่ข้าทำอะไรลงไป”

นายแพทย์เฉ่าเหลือบมองร่างไร้วิญญาณของเด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนเตียงด้วยแวตาบวดร้า ไบหน้าขาวซีดไร้สีเลือดที่ซุกซบอยู่กับหมอนหนา นุ่มนั้นดูงดงามแปลกตาไม่อาจบังชี้ได้ว่าเขามีเชื้อชาติใดระหว่างตะวันตกกับ ตะวันออกอันเป็นลักษณะส่วนใหญ่ของผู้คนในดินแดนแถบนี้ เป็น...ไบหน้า

พิมพ์เดียวกับมารดาผู้สวมชุดชนลัทธิแบบชนพื้นเมืองที่ยืนสะอื้นให้อยู่ใน
อ้อมกอดของสามีผู้ซึ่งมีเค้าโครงหน้าแบบคนยุโรปตะวันออกชัดเจน

ฮาเออร์ปินคือดินแดนอันหนาวเหน็บของจีนซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับ
รัสเซีย เป็นดินแดนที่ตะวันตกและตะวันออกมาบรรจบกันอย่างสนิทแนบ
แน่นตั้งคู่แต่งงานต่างชนชาติที่ปรารถนาจะเรียนรู้กันและกันอย่างลึกซึ้ง มี
การผสมผสานของเชื้อชาติและวัฒนธรรมรวมไปถึงศาสนาจนทำให้ดินแดน
เหล่านี้เต็มไปด้วยเสน่ห์ลึกลับและชวนพิศวงอย่างเหลือเชื่อ

นายแพทย์ซราจึงเลือกที่จะใช้ชีวิตบั้นปลายอันหนาวดลู่ที่เหลืออยู่ใน
ดินแดนน้ำแข็งแห่งนี้ดินแดนที่จะไม่มีใครรู้ว่าเขา 'เคย' เป็นใคร หรือ 'เคย'
ทำอะไรมาในอดีต แต่ความสงบสุขตลอดระยะเวลาเกือบ 10 ปีที่เขาเร่ร่อนกาย
หายมาจากมหานคร เซนต์ปีเตอส์เบิร์กกลับถูกทำลายลงในพริบตาเมื่อนัก
บวชนอกรีตผู้นี้พาเด็กหนุ่มรูปงามผู้ป่วยเป็นโรคประหลาดเดินเข้าประตู
มา!

นี่สังหรณ์ใจตั้งแต่แวบแรกที่เห็นรูปร่างพิสดารของคนป่วยผู้นั้นแล้ว
เชื่อว่าเรื่องนั้นมันต้องไม่ชอบมาพากลแน่!

เป็นไปได้หรือไม่ได้อยู่แล้วที่เจ้าของฉายา 'อิซา'...ภรรยารัสเซียที่แปลว่า
นักบวชวิปลาสจะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือใครโดยไม่มีจุดประสงค์ชั่วร้ายอยู่
เบื้องหลัง เขาน่าจะรู้ตั้งแต่ตอนที่ผู้ชายอย่างมันแสรังทำตัวเป็นนักบุญผู้แสน
ประเสริฐแล้วพาเด็กหนุ่มคนนั้นมาที่นี่แล้ว

รูปร่างพอมเพริ้วแต่กลับมีขนาดท้องที่ใหญ่หนุนเหมือนผู้หญิงตั้ง
ครรภ์และใบหน้าที่บิดเบี้ยวด้วยความทรมาณแสนสาหัสของคนที่กำลังจะ
สิ้นใจนั้นเป็นตัวกระตุ้นให้นายแพทย์ซาคาลอฟต้องยอมผืนผ้าท้องของคนที่
ปริศนาาก่อนที่เขาจะหมดลม เพื่อช่วยชีวิตของเขาเอาไว้ให้ได้

ทว่า...

ลึกลับ แล้วนายแพทย์ซรารู้ดีว่านั่นเป็นเพียงข้ออ้าง ความกระหายใคร่
รู้ที่ซ่อนลึกลงไปในบึงของจิตใจต่างหากว่าร้องให้เขากรีตหน้าท้องปูดนูน

เพื่อพิสูจน์ให้รู้กันไปว่ามีสิ่งใดซ่อนอยู่ในนั้น ความกระหายใคร่รู้ที่นำไปสู่ความผิดพลาดในอดีตและทำให้เขาต้องระหกระเหินมาอยู่ที่นี้...และครั้งนี้มันก็นำความหายนะมาเยือนเขาอีกครั้ง!

“ฆ่ามันเสียท่านหมอ! ฆ่าไปปีศาจนั้นเสียเถิด! มันพรากชีวิตลูกของข้าไป! ฆ่าไป! ฆ่าไปปีศาจนรก!”

สิ้นเสียงกรีดร้องของหญิงผู้สูญเสียบุตรชาย ก้อนหนังสือที่ถูกคลี่แผ่ออกก็ม้วนกลับเป็นก้อนกลมเองดูจะมีชีวิตและสิ้นระริกจนน่ากลัวว่าจะระเบิดออกมาได้ทุกขณะ

“ถ้าข้าเป็นเจ้าละก็จะไม่พูดเช่นนั้นเด็ดขาด”

นักบวชร่างยักษ์เอ่ยอย่างเนิบนาบพลาถอยหลังออกไปสองสามก้าว ริมฝีปากหนาได้หนดครารक्रमัสะยะออกเป็นรอยยิ้มน่าสะพรึง นัยน์ตาสีดำเหมือนถ่านหินเหลือกไปอย่างตื่นเต้นเมื่อเห็นก้อนเนื้อประหลาดบิดเข้าหากันราวกับถูกมือล่องหนกำลังขยำยี้จนผิดรูปและกลิ้งตกลงสู่พื้นห้องดังโครมใหญ่ นายแพทย์ชราถอยกรูดไปรวมอยู่กับบิดาและมารดาของเด็กหนุ่มที่มุมห้อง ทั้งสามเนื้อตัวสิ้นเทาด้วยความหวาดกลัวดูเหมือนแรงสิ้นสะเทือนจากก้อนเนื้ออัปลักษณ์นั้นจะทำเอาบ้านพลอยโยกไหวไปทั้งหลัง ประหนึ่งกำลังเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่

เสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราดของสัตว์ร้ายดังกึกก้องไปทั่วบริเวณพร้อมๆ กับที่ศิระษะบิดเบี้ยวผิดรูปร่างเหมือนก้อนแป้งตมเน่าๆ ค่อยๆ โผล่ออกมาจากก้อนเนื้อที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดซำๆ ตามมาด้วยแขนขาเล็กๆ ไม่สมส่วนนำพาร่างกายแสนอัปลักษณ์คืบคลานไปตามพื้นด้วยอาการไม่ต่างอะไรกับสัตว์ที่ได้รับความเจ็บ นัยน์ตาเหลือกลานโผล่พ้นเส้นผมรุงรังและเปรอะเปื้อนคราบเลือดสีแดงคล้ำมองกวาดไปยังทุกร่างที่อยู่ในที่นั้นอย่างคั่งแค้นทำเอาทุกคนถึงกับเข่าอ่อน กรีดร้องออกมาด้วยความหวาดกลัว เว้นก็แต่ นักบวชเจ้าของฉายาวิชาที่ยืนนิ่งเฉยราวกับไม่รู้รู้สึกสัมผัสใดๆ

ข้าไม่อยากตาย...ข้าไม่อยากตาย...ท่านแม่...

เสียงแหบพร่าดังก้องขึ้นในหัวของนักบวชนอกกริต เสียง...ที่ไม่ได้
เปล่งจากริมฝีปากของผู้ใดทั้งสิ้นแต่กลับพุ่งตรงเข้าสู่สมองของนักบวชร่าง
ยักษ์ได้อย่างน่าพิศวง อิชารู้ในทันทีว่าเสียงนั้นมาจากร่างที่กำลังคืบคลาน
อยู่บนพื้น

เสียงแห่งความทุกข์ทรมานและโกรธแค้น!

“อะ...อะ...อิซา...ทำอะไรสักอย่างสิ...สวดขับไล่ปีศาจก็ได้! ไล่มันไป!”

หญิงในชุดพื้นเมืองกริตร้องเพลงซุกตัวเข้าซบแพงอกกว้างของสามี
เนื้อตัวของเธอสั่นเทาอย่างสุดจะห้ามได้ แต่อิซากลักระบิดเสียงหัวเราะลั่น
ราวกับเสียดสี นิ้วมือที่มีข้อนิ้วปูดโปนชี้ไปยังร่างอัปลักษณ์ที่มีผิวเนื้อบางใส
จนเห็นเส้นเลือดและอวัยวะภายในชัดเจนที่กำลังหยดกายเย็นขึ้นอย่าง
ทุลักทุเลเหมือนลูกสัตว์ที่เพิ่งคลอดและหัดเดิน

“เจ้าไม่ได้ยินเสียงของลูกตัวเองเลยหรือไร นังหญิงโง่!”

“มันไม่ใช่ลูกข้า! ลูกข้าตายไปแล้ว! มันนั่นแหละที่พรากเขาไปจากข้า!!!”

มารดาผู้สูญเสียตะโกนก้องทั้งน้ำตา นัยน์ตาแดงข้มมองตรงไปยังร่าง
ที่กำลังประกอบเนื้อหนังของตัวเองขึ้นเป็นรูปร่างคล้ายมนุษย์อย่างเคียดแค้น
และชิงชัง นักบวชนอกกริตถอยหลังซ้าๆ ไปยังบานประตูไม้ที่เป็นทางเข้าออก
เดียวของบ้านแล้วจัดการล้มดาลอย่างว่องไว

“นั่นท่านคิดจะทำอะไรกันอิซา!”

นายแพทย์ซาคาลอฟร้องเสียงหลง นี่เป็นอีกครั้งแล้วสินะที่เขาต้อง
เดือดร้อนเพราะนักบวชนิกายคริสตีย์รูปนี้ นับตั้งแต่อิซาได้รู้ถึงความลับอัน
ดำมืดในหัวใจดวงนี้ ก็เชื่อมั่นมาครอบงำสั่งเขาให้ทำดังใจปรารถนาทุกครั้ง
ไป

“ก็ทำให้ท่านมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับความตายที่ท่านรักนักรักหนา
อย่างไรเล่า ดมิทรี อีวาโนวิช”

อิซาหัวเราะด้วยเยาะหยัน นายแพทย์ซาราหน้าซีดเผือด ภาพความ
ตายนับร้อยนับพันที่เขาหลงใหลกำลังย้อนกลับเข้ามาสู่ความทรงจำ ใช่...เขา

ปรารถนาที่จะได้เห็นความตายของผู้อื่นเสมอมา ความตาย...ช่างสวยงาม และน่าอัศจรรย์ยิ่งนักยามเปลวไฟแห่งชีวิตในดวงตาของมนุษย์ค่อยๆ ดับ แสงลง เขาชอบ...มองใบหน้าของคนไข้ทั้งหลายที่กำลังเบียดด้วยความทุกข์ ทรมาน และเฝ้ารอ...ให้เสียงหัวใจเต้นในอกที่สะท้อนขึ้นลงเพื่อลมหายใจเฮือกสุดท้ายนั้นหยุดนิ่งโดยสิ้นเชิง

เป็นวินาทีอันงดงามหาใดเปรียบ...

วันหนึ่งความหลงใหลก็แปรเปลี่ยนเป็นความคลั่งไคล้...

ความคลั่งไคล้ที่ตัวเองก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามันช่างน่าขยะแขยง เหลือแสนโดยเฉพาะเมื่อมันก่อให้เกิดแรงปรารถนาดำมืดที่มีต่อซากศพของ หญิงสาว ถูกแล้ว...เขาคือหมอวิปริตที่พิสมัยการร่วมสังวาสกับศพ ที่ต้อง หนีมาอยู่ที่ฮาเออร์ปินท์เพราะเรื่องเลวทรามที่เขาทำกับศพของลูกสาวขุนนาง คนสนิทของพระเจ้าชาร์อย่างไรเล่า ทว่า...การใกล้ชิดกับความตายในครั้งนั้น ต่างจากทุกครั้ง ไม่ใช่แค่เพียงเพราะไม่น่าอภิรมย์ แต่มันกำลังจะพรากลม หายใจของเขาและทุกคนในที่นี้ไปในพริบตาต่างหาก!

“ท่านบ้าไปแล้วหรือไง อีซา! ท่านกำลังจะฆ่าพวกเราทุกคนนะ!”

นายแพทย์ซาคาลอฟร้องลั่น ในขณะที่ร่างสูงใหญ่ราวกำแพงที่ยืนพิง บานประตูคีย์มเหย้มเกรียม

“ที่จะตายนะมันพวกเจ้าต่างหาก ไม่ใช่ข้า”

นัยน์ตาสีถ่านหินของนักบวชวิปัสสนาเหลือกลานคล้ายจะหลุดออกมา นอกเข่า เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปากที่แห้งผากซ้าๆ อย่างตื่นตื่นเมื่อเห็นร่าง เปลือยเปล่าของสิ่งที่มองดูคล้ายกับร่างของมนุษย์เพศชายค่อยๆ ยึดกายขึ้น ยืนเต็มความสูง ผิวกายสีเทาจางๆ สีแจ่มจมนมองเห็นเส้นเลือดที่เด่นตุบๆ อยู่ภายในอย่างชัดเจน เส้นผมสีดำจางๆ เบียดข่มไปด้วยคราบเลือดและ เมือกเหนียวๆ ปกคลุมสิ่งที่เกือบจะเรียกได้ว่าใบหน้าของมนุษย์เอาไว้จนเห็น เพียงนัยน์ตาแดงๆ กำเรื่องแสงวาววามของสัตว์ร้ายกระหายเหยื่อ

เจ้าของร่างนั้นแผดเสียงคำรามก็ก้องกลบเสียงของพายุด้านนอกตัว

อาคารจนสิ้น ก่อนจะพุ่งปรี่เข้าหาร่างสูงตระหง่านของอิชาอย่างมุงรัย สองมือที่แต่ละนิ้วเชื่อมติดกันด้วยเยื่อพังผืดบางๆ กางออกเป็นกรงเล็บแหลมคมประดุจใบมีดพร้อมขย้ำเหยื่อเบื้องหน้าเต็มที แต่เมื่อมัจจุราชคู่นั้นชะงักค้างก่อนที่มันจะกรีดเข้าที่ลำคอหน้าอันเป็นเป้าหมาย ร่างใหญ่โตะหยุดนิ่งราวถูกสะกด เสียงซู่คร่ำมในลำคอค่อยๆ เงียบเสียงลงอย่างน่าประหลาดใจพร้อมๆ กับที่ร่างของสัตว์ร้ายเริ่มก้าวถอยหลังออกห่างจากเจ้าของฉายา นักบวชวิปลาสซ่าๆ แต่หุ่นยนต์สีแดงลูกวาวยังคงจับจ้องไปที่ใบหน้าที่ปกคลุมด้วยหนวดเครารกครึ้มไม่ว่างตา

“ท่าทางเลือดร้อนหน้าตูดนี่ไอ้หนู” อิชาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของร่างสีเทาเบื้องหน้าด้วยสายตาที่ทรงอำนาจ... แววดตาที่นายแพทย์ชาคาลอฟรู้ดีว่ามันเคยสะกดฝูงชนอันกราดเกรี้ยวและอยากจะเข่นฆ่านักบวชนอกคริสตูปูนี่ให้ล่าถอยมาแล้ว และครั้งนี้พลังจิตอันแข็งแกร่งก็สยบปีศาจร้ายจากนรกตอนนี้เอาไว้ได้อยู่หมัด “ข้าชื่อ กรีกอริ เยพีไมวิช รัสบูติน และจากวันนี้ไปข้าจะเป็นบิดาของเจ้า”

เสียงทุ้มลึกทรงอำนาจนุ่มนวลขัดกับสีหน้าและแววดตาที่เข้มเกรี้ยว ยิ่งนัก สัตว์ร้ายส่งเสียงครางอยู่ในลำคอคล้ายกับจะตอบรับ มันค่อยๆ หันกลับไปทางนายแพทย์ชราและสองสามีภรรยาที่ยืนตัวลั่นอยู่ที่มุมห้องแทน

“หิวใช่ไหม ‘อาหารตรงนั้น’ คงจะทำให้เจ้าอิ่มหน้าไปหลายวันเชียวละ”

คำพูดของนักบวชนอกคริสตทำให้เลือดในกายของทุกคนที่อยู่在那นั่นเย็นเฉียบจนแตะจุดเยือกแข็ง ยิ่งเห็นว่าร่างที่เอนไปด้วยคราบเลือดและเมือกสีนํ้าก้างคิบคลานมาทางพวกตนด้วยแล้ว แข็งขาก็พานสิ้นเรี่ยวแรงแทบล้มทั้งยืน

“อิชา! ไอ้นักบวชสารเลย! คนอย่างท่านต้องตกนรกหมกไหม้!!!”

ชาคาลอฟตะโกนสาปแช่งพลางถอยกรูดจนไปชิดผนังพร้อมกับสองสามีภรรยาเลือดผสม นายแพทย์เฒ่าปิดเปลือกตาแน่นด้วยรู้ว่าวาระสุดท้ายของชีวิตกำลังจะมาเยือน เขาล้มพับได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวที่มีกลิ่นคาว

คละคลั่งเป่ารดอยู่บนผิวหน้า

ไอ้ปีศาจนั้น...กำลังดมกลิ่นของเขาแบบเดียวกับสัตว์ป่าทำก่อนจะขย้ำเหยื่อ!

“ดูที่ท่านจะต้องล่องหน้าไปรอข้าอยู่ในนรกก่อนกระมัง” กรีกอริเยพีโมวิช รัสปูติน เหยียดยิ้มหยัน “Priyatnogo Appetita! (กินให้อร่อยนะ) อย่าให้เหลือละมั้นเสียของ”

เสียงหัวเราะของนักบวชเสียดสีและเสียงกรีดร้องโหยหวนด้วยความหวาดกลัวดังระงมไปทั่วทุกสารทิศ ก่อนที่จะเงียบเสียงลงจนเหลือเพียงเสียงอื้ออึงของพายุหิมะที่ฟังดูคล้ายกับเสียงคำรามประกาศศักดาของสัตว์ร้ายจากนรก...

ปีศาจ...ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว!

1

Ab Initio...

From the begining...

ณ จุดเริ่มต้น

“คุณปาลิตาเซ็นชื่อตรงนี้ด้วยครับ”

พนักงานส่งของในชุดเครื่องแบบสีเข้มยื่นเอกสารให้หญิงสาวเจ้าของชื่อด้วยรอยยิ้มสดชื่น “งวดนี้ของเยอะจังนะครับ”

ชายหนุ่มพูดพลางยกกล่องกระดาษหลากหลายขนาดจำนวนเกือบสิบกล่องไปวางไว้ที่เฉลียงหน้าบ้านอย่างคล่องแคล่ว เขาเหลือบตามองเจ้าของบ้านบ่อยครั้งด้วยความชื่นชม เธอเป็นหญิงสาวที่เรียกได้ว่ามีรอยยิ้มที่สวยงามที่สุดที่เคยเห็นมา เรียวปากอímลึกลับกุหลาบคลีแยมออกจนเห็นแนวฟันขาวสะอาดดูสดใสเสียจนทำให้คนที่พบเห็นพลอยรู้สึกสดชื่นไปด้วยอย่างน่าประหลาด ยิ่งประกอบกับเครื่องหน้าสวยคมแบบลูกครึ่งทั้งดวงตากกลมโตสีน้ำตาลใสแจ้วที่ล้อมกรอบด้วยแพขนตาตกหนาและจมูกเล็กโด่งด้วยแล้ว หญิงสาวรูปร่างบอบบางตรงหน้าคนนี้จัดได้ว่าเป็นคนสวยสะกดตาชนิดหาตัวจับยากคนหนึ่งทีเดียว

“ช่วงนี้ลูกค้าออร์เดอร์กันเข้ามาเยอะนะค่ะ ก็เลยต้องลำบากให้คุณมาส่งพัสดุบ่อยหน่อย”

ปาลิตายิ้มหวาน เรือนผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มที่ทิ้งตัวลงยาวถึงกลาง ทำให้หญิงสาวดูน่ารักเหมือนตุ๊กตาบาร์บี้ไม่มีผิด มือเรียวยื่นใบเซ็นรับพัสดุ คืนให้พนักงานที่เธอค่อนข้างคุ้นเคยกับเขาพอควรเพราะมาส่งพัสดุที่บ้านนี้ เดือนละสองครั้งเป็นประจำ

“อ้อย ไม่ลำบากเลยครับ ดีใจด้วยซ้ำ บรรยากาศที่นี่ดีจะตายไป แกรมผมยังได้แอบอู้งานพักเหนื่อยด้วย”

พนักงานหนุ่มพูดก๊วหัวเราะ เขาต้องยอมรับว่าบรรยากาศร่มรื่นในเขตริ้วบ้านสองชั้นขนาดย่อมหลังนี้ทำให้รู้สึกผ่อนคลายจนแทบจะไม่อยากกลับไปทำงานเอาเสียเลย พันธุ์ไม้หนาพอรณังไม้ดอกไม้ประดับที่วางเรียงรายอยู่รอบตัวบ้านล้วนผลิดอกออกไปสวยงามบ่งชี้ว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี โดยเฉพาะซุ้มชิงช้าสีขาวที่มีเถาของต้นพวงชมพูออกดอกสีหวานและพันเลื้อยอยู่โดยรอบดูเหมาะแก่การพักผ่อนยามบ่ายที่แดดร่มลมตกลมเบาเป็นที่สุดแถมเจ้าของบ้านคนสวยก็ช่างน่ารักไม่ถือเนื้อถือตัว บางครั้งก็หยิบยื่นเครื่องดื่มจำพวกน้ำอัดลมเย็นๆ ให้เขาติดไม้ติดมือกลับไปเวลาต้องยกกล่องข้าวของหนักๆ มาส่งที่นี่ด้วย เขาจึงไม่แปลกใจเลยว่าทำไมพนักงานหนุ่มๆ ถึงได้อยากเป็นคนมาส่งของที่บ้านนี้กันนัก

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ แทนคำตอบ นัยน์ตากลมโตเหลือบมองไปที่กล่องใบเชื่องที่วางซ้อนอยู่ด้านบนสุดแล้วขมวดเรียวคิ้วเข้าหากันอย่างประหลาดใจ กล่องนั้นเป็นกล่องกระดาษสีขาวที่มีขนาดกว้างราวๆ ห้าสิบเซนติเมตรและยาวเกือบหนึ่งเมตร บนกล่องระบุชัดเจนพัสดุมาจากลูกค้าที่ประเทศอังกฤษแต่ดูเหมือนขนาดกล่องจะใหญ่กว่าที่เธอคาดเอาไว้มาก

“บอกให้ส่งมาแต่หัวนี้เน...” ปาลิตาพึมพำเสียงแผ่ว “ส่งตัวมาด้วยเธอเนี่ย”

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

พนักงานส่งของถามด้วยความกังวล ก็ไอ้ ‘หัว’ ที่หญิงสาวพูดพึมพำถึงนั้นบางหัวแพงระยับ มูลค่ามากกว่าเงินเดือนของเขาสองเดือนรวมกันเสีย

อีก หากชำรุดเสียหายไปเขาคงไม่มีปัญญาชดใช้แน่ๆ

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ขอบคุณมากนะคะ”

ปาลิตาตัดบทเร็วๆ ใจจดจ่ออยู่แต่กับกล่องพัสดุใบที่เอามาให้นั้นเต็มที กล่องที่...ถูกส่งมาเป็นคำรบที่ 3 แล้วเพื่อให้แก้ไขงาน หญิงสาวรีบล่าเสียง กล่องกระดาษเข้าไปในตัวบ้านอย่างว่องไวเพราะแต่ละกล่องมีน้ำหนักค่อนข้างเบาโดยเลือกชนกล่องใบใหญ่ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักเป็นกล่องสุดท้าย เธอหอบมันเดินตรงไปที่ห้องรับแขกที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยเครื่องเรือน โทนสีขาวและครีมสะอาดตา โทรทัศน์ที่เปิดรายการเพลงฟังเอาไว้ส่งเสียง ดังสนั่นหวั่นไหวแต่หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจนัก เธอนั่งเบาะลงบนพรมสีครีมข้าง โซฟาบุผ้าสีเดียวกัน แล้วบรรจุแกะกล่องกระดาษอย่างระมัดระวังเพราะ รู้ดีว่าสิ่งที่อยู่ด้านในนั้นบอบบางเพียงใด แต่เมื่อถึงเพปกาวออกจนหมดและ เปิดฝากล่องออกมาแล้วก็ต้องเลิกคิ้วสูงด้วยความประหลาดใจ

ด้านในมีหีบหนังสีน้ำตาลใบใหญ่ที่ห่อด้วยพลาสติกกันกระแทกเอาไว้อีกชั้นอย่างแน่นหนาราวกับคนห่อไม่อยากจะให้สิ่งที่อยู่ด้านในหลุดออกมา มากกว่าจะเป็นการป้องกันไม่ให้พัสดุด้านในบุบสลายเช่นที่ลูกค้าส่วนใหญ่ ทำกัน ปาลิตาใช้กรรไกรตัดเพปกาวและแผ่นพลาสติกกันกระแทกอย่าง ระมัดระวังไม่ให้เกิดรอยขีดข่วนบนผืนหนังสีน้ำตาลหม่น เธอปลดล็อก ทองเหลืองที่มีตราประทับเป็นตัวอักษรแปลกตาอย่างงามมือ

Кирилл

ดูเหมือนจะเป็นตัวอักษรซีริลลิกของรัสเซีย ปาลิตาอ่านมันไม่ออก และไม่มีความหมายเพียงแต่คุ้นๆ ว่าเคยเห็นในหนังสือไคคฉบับรัสเซียบ้าง ก็เท่านั้น แปลก...ของส่งมาจากอังกฤษแต่กลับพะยี่ห้อเมดิอินรัสเซียเสียได้

“สวัสดีจ๊ะ เจอกันอีกแล้วนะ”

หญิงสาวพูดพลางใช้สองมือประคองตุ๊กตาตัวโตออกมาจากด้านใน ของหีบที่บุด้วยผ้ากำมะหยี่สีเขียวมรกตอย่างทะนุถนอม หัวใจเต้นรัวเร็ว เป็นจังหวะแปลกๆ ยามกวาดตามองสิ่งที่อยู่ใต้มือ ถึงจะเคยเห็นบอล จอยด์

ดอล (Ball Joint Doll) หรือตุ๊กตาที่มีข้อต่อขยับได้เหมือนมนุษย์มา มากมาย แต่ไม่มีตัวไหนสวยงามจนแทบลืมหายใจเหมือนตุ๊กตาเนื้อเรซินที่ เธอประคองเอาไว้ในอ้อมแขนสักตัว ‘เขา’ เป็นตุ๊กตาชายหนุ่มรูปงามที่มี ความสูงประมาณ 75 เซนติเมตร สวมเสื้อฝ้ายอ่อนยุคสมัยวิกตอเรีย ดูโดดเด่นด้วยเสื้อเชิ้ตทรงโบราณมีระบายที่คอเสื้อและที่บริเวณปลายแขนเสื้อทั้งสองข้าง ท่อนล่างสวมกางเกงผ้าไหมสีดำทรงคล้ายๆ กางเกงขี้น้ำและสวม รองเท้าบูตสีเดียวกัน ใบหน้าเล็กได้รูปของเจ้าตุ๊กตามนุษย์ย่อส่วนที่ครอบ เอาไว้ด้วยหน้ากากพลาสติกใสดูงามแปลกตาด้วยสีเนื้อที่จางจนเกือบขาว ของเรซินเนื้อเรียบลื่น ตัดกับเส้นผมสีดำยาวนุ่มมือที่เพียงสัมผัสก็รู้ในทันที ว่าทำมาจากผมคนจริงๆ

นี่ก็แปลก...

ปกติตุ๊กตาบีเจดี หรือที่นักสะสมมักจะเรียกติดปากว่าดอลนั้นล้วน แล้วแต่มีวิกผมสีเส้นสวยงามทำจากเส้นใยสังเคราะห์ที่ทั้งสิ้นด้วยราคาไม่แพง และดูแลจัดแต่งทรงง่ายกว่าผมจริงมาก หญิงสาวเพิ่งเคยสัมผัสดอลที่มีวิก ผมทำจากเส้นผมมนุษย์เช่นนี้เป็นครั้งแรก

แถมยัง...เป็นเส้นผมที่นุ่มสลวยและเงางามผิดธรรมดาเสียด้วย...

นิ้วเรียวไล่ไปตามโครงหน้าของดอลขณะที่ความรู้สึกแปลกๆ ค่อยๆ เอ่อล้นขึ้นมาในอก จะว่าแล้วก็ไม่ใช่...หลงใหลก็ไม่เชิง...ดอลตัวนี้มีโครงหน้า ไม่เหมือนดอลที่เธอเคยเห็นมา ใบหน้าของมันสวยและมีเอกลักษณ์โดดเด่น สะดุดตา ทั้งจุมูกโด่งคมรับกับโหนกแก้มและแนวกรามชนิดเรียกได้ว่า สมบูรณ์แบบ ทั้งริมฝีปากหยักลึกที่โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มกวนประสาทนิดๆ แต่ที่เธอชอบที่สุดคงจะเป็นนัยน์ตาคมซึ่งที่ทอดตัวอยู่ใต้แนวคิ้วเข้มนั้นต่าง หาก มันเป็นดวงตาที่ทำจากแก้วเป่าข้างขวาเป็นสีดำสนิทเหมือนเส้นผม ทว่าข้างซ้ายกลับเป็นสีเขียวอมทองจางๆ เหมือนหนองน้ำอันมีผิวสงบราบเรียบ ทว่าซ่อนความลึกเกินหยั่ง ทำให้ดอลตัวนี้ดูมีเสน่ห์ลึกลับอย่างน่าพิศวง

นัยน์ตาสองสีแบบนี้เรียกกันว่าอ้อดอาย (Odd eye)...

นี่ถ้าเป็นคนจริงๆ คงหล่อร้ายน่าดู สาวๆ ต้องวิ่งไล่ตามกันเป็นพรวนแน่ๆ แล้ว เธอเองก็อาจจะเคลิบเคลิ้มไปกับเสน่ห์ของเขาด้วยกระมัง

...บ้าแล้ว...นี่คิดอะไรกันเนีย ยายลิตา นี่มันตุ๊กตานะ จะบอกว่าจะหลงรักตุ๊กตานั้นหรือ...

หญิงสาวส่ายหน้า นึกขึ้นตัวเอง ตอนนี่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมาชื่นชมความหล่อเหลาของดอลที่ตัวเองเป็นคน 'เฟซอัป' (Face-up) เสียหน่อย เธอควรจะคิดหาทางแก้ไขงานให้เป็นที่พอใจของลูกค้ามากกว่า ไม่อย่างนั้นก็จะตักกลับสินค้าที่เธอทำเสร็จเรียบร้อยแล้วมาให้เธอไม่จบไม่สิ้นอยู่แบบนี้ละ

ที่จริงตั้งแต่ยึดอาชีพเป็นเฟซอัปอาร์ติสต์ (Face-up Artist) หรือศิลปินวาดหน้าตุ๊กตาประเภทบีเจดีแบบเต็มตัวมาได้ 3 ปีก็เพิ่งมีลูกค้ารายใหม่ที่ส่งงานกลับมาให้เธอทำใหม่ถึง 3 ครั้ง 3 ครา แถมยังโทรศัพท์โวยวายข้ามทวีปมาขอร้องอ้อนวอนว่าให้ทำยังไงก็ได้ให้รูปลักษณ์ของดอลตัวนั้นเปลี่ยนไปให้มากที่สุดไม่เหลือเค้าเดิม จะคิดเงินเพิ่มอีกก็เท่าตัวก็ยอมจ่ายราวกับ...หวาดกลัวใบหน้าของตุ๊กตาตัวนี้เสียเหลือเกิน

ปาลิตาพยายามปฏิเสธแล้วปฏิเสธอีกว่าเธอมีออร์เดอร์ของลูกค้าคนอื่นๆ รออยู่มากมาย ไม่สามารถแทรกคิวทำให้อีกก่อนได้แต่ 'คาเรน แพททิ้งตัน' ยืนยันจะให้เธอเป็นคนวาดหน้าระบายสีตุ๊กตาให้อยู่คนเดียว ทั้งหมดนี้ต้องเป็นเพราะนิตยสาร HauteDolls นิตยสารสำหรับคนรักตุ๊กตาที่ค่อนข้างเป็นที่รู้จักในระดับสากลได้ไปรยห้วงทลัมภาษณ์เอาไว้เกินจริงว่าเธอเป็นหนึ่งในสิบศิลปินเฟซอัปที่น่าจับตามองที่สุดในขณะนี้ด้วยวัยเพียง 23 ปีแถมยังเป็นคนเอเชีย...ไม่ลี...คนไทยคนเดียวที่หลุดเข้าไปติดในโผ 1 ใน 10 เฟซอัปอาร์ติสต์แห่งยุคเสียด้วย

พลพรรคคนรักตุ๊กตาจึงพากันส่งศิระตุ๊กตาบีเจดี หรือดอลมาให้เธอละเลงสีสันทันอย่างไม่ขาดสาย เรียกได้ว่าจองคิวกันข้ามปีก็ยอมอย่างไม่มีเงื่อนไข เพราะเป็นที่รู้ดีว่าศิลปินสาวคนนี้จะเปิดรับงานเฟซอัปที่วันนี้นั้นเพียงสองเดือนครึ่ง และรับทำครั้งละไม่เกิน 20 หัวเท่านั้น เนื่องด้วยเป็น

งานฝีมือที่ต้องใช้เวลาและมีความละเอียดอ่อนสูงมาก อีกทั้งสปรีย์กับสารเคมีต่างๆ ที่ใช้ในการทำงานก็ค่อนข้างมีผลต่อระบบประสาทและระบบหายใจจึงต้องรับงานแต่พอเหมาะ เพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพดังที่บิดาผู้ล่วงลับของเธอเคยเตือนอยู่บ่อยๆ

หลังจากสำรวจจนเป็นที่พอใจ ปาลิตาก็ถอนใจแล้ววางตุ๊กตารูปงาหมกลับลงไปในห้องบุกำมะหยี่อย่างเบามือ เธอจะอย่างไรกับดอลตัวนี้ดีหนอนี่เป็นครั้งที่ 3 แล้วสินะที่เธอจะต้องลบสีเส้นที่เคยแต่งแต้มบนหน้าสวยๆ ของมันออกแล้ววาดใหม่ให้แตกต่างจากเดิม...

ต่างจากเดิมอย่างนั้นหรือ...

เธอจะทำได้หรือเปล่านะเพราะทั้งสองครั้งที่ผ่านมาเธอก็วาดใบหน้าออกมาคล้ายๆ กับแบบเดิมที่ได้เห็นครั้งแรกราวกับถูกหุ่นยนต์าสองสีหุ่นี่สะกดให้ทำเช่นนั้น จิตใต้สำนึกลึกลับๆ บอกเธอว่า นี่คือใบหน้าแบบที่ควรเป็น และไม่ว่าใครก็ไม่มีสิทธิ์เปลี่ยนให้เป็นแบบอื่นเป็นอันขาด!

ปาลิตาเคยลองใช้โปรแกรมหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเพื่อหาชื่อของตุ๊กตารุ่นนี้ รวมไปถึงชื่อของบริษัทที่ผลิตและปีที่ออกวางจำหน่ายแต่กลับไม่พบข้อมูลใดๆ เกี่ยวกับมันเลย ขนาดวันนี้จับมันปลี่ยนผ้าดูทุกซอกทุกมุมแล้วก็ยังไม่พบตราประทับของบริษัทหรือชื่อของศิลปินผู้สร้างที่ใดทั้งสิ้น จะมีก็เพียงแต่ลายประทับบนรูปนกยูงรำแพนที่บริเวณเหนือบั้นเอวของตุ๊กตาซึ่งมีขนาดใหญ่และอ่อนช้อยในทุกรายละเอียด งดงามแม้ปราศจากสีเส้นใดๆ

แต่ตราประทับนั้น...ไม่อาจบ่งบอกถึงที่มาที่ไปของตุ๊กตาได้เลยสักนิด

หญิงสาวไม่เคยเห็นผู้ผลิตดอลรายไหน หรือแม้แต่ศิลปินที่ปั้นดอลและหล่อพิมพ์เรซินเองที่ใช้สัญลักษณ์นี้มาก่อน แถมยังประทับตราไว้เหนือบั้นเอวเหมือนประทับตราสัตว์จำพวกช้าง ม้าหรือวัวอีกต่างหาก จะว่าไป... ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวมีโอกาสเห็นดอลแสนสวยตัวนี้แบบเต็มตัว

พร้อมเสื้อผ้าและวิกผมครบเซต ปกติแล้วลูกค้าที่ต้องการเฟซอัปหรือเพนต์สีใบหน้าของตุ๊กตาจะส่งมาแค่ส่วนศีรษะโดยใส่ฝาครอบพลาสติกหรือหน้ากากที่ใช้สำหรับป้องกันการกระแทกและป้องกันไม่ให้สีลอกหลังจากการเฟซอัปหน้าแล้วเท่านั้น มีบางรายที่ส่งอุปกรณ์เสริม อาทิ ลูกตา ขนตา หรือวิกผมมาให้เพื่อเป็นแนวทางการลงสีแต่งหน้าให้ได้ดังใจที่เจ้าตัวต้องการ เพิ่งมีคุณคาเรน แพททิงตัน จากอังกฤษนี่ละที่ลงทุนส่งทั้งตัวและข้าวของทั้งหมดข้ามทวีปมาครบทั้งๆ ที่ค่าส่งแพงแสนแพง ไหนจะค่าเฟซอัปที่ปาลิตาคิดสนราคาหน้าละ 85 ดอลลาร์อีก แน่หนอนว่าคิลปินสาวจะต้องบวกค่าเสียเวลาที่ขอแทรกคิวด่วนเพิ่มอีกต่างหากด้วย รวมแล้วก็เป็นเงินไม่ใช่น้อยๆ

ดูท่าเจ้าของรายนี้จะรวยล้นฟ้าจริงๆ แฮะ...

มีอบางที่กำลังเอ๋อมน้ไปลูบใบหน้าเย็นเฉียบของตุ๊กตาซังกเมื่อได้ยินเสียงจิงเกิ้ลตัดเข้ารายการข่าวด่วนดังมาจากโทรทัศน์ ก่อนจะปรากฏภาพผู้ประกาศข่าวสาวหน้าแฉล้มในชุดสูทสีเข้มดูน่าเชื่อถือพนมมือสวัสดิ์ผู้ชมทางบ้าน แล้วเริ่มพูดเจื้อยแจ้วด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นเหมือนกับควบคุมตนเองไม่อยู่

“ขอคืนรายการเพลงด้วยข่าวด่วนเบรกกิงนิวส์กันสักครู่นะคะ ขณะนี้ได้มีการรายงานเรื่องการพบศพประหลาดใกลางเมือง รายละเอียดติดตามได้จากผู้สื่อข่าวภาคสนามของเราค่ะ”

จากนั้นภาพหน้าจอก็ตัดไปยังกองหนังสือเนื้อแปลๆ ที่กางแผ่อยู่บนพื้นซีเมนต์ทำเอาเลือดในกายของปาลิตาเย็นเฉียบ ขนอ่อนบนหลังคอดุกเกรียว แผ่นหนังยับย่นกองนั้นเหมือนตุ๊กตาเป่าลมรูปมนุษย์ผู้หญิงเปลือยเปล่าที่ถูกสูบลมออกหมดจนพับแบน ส่วนที่เป็นเส้นผม ขนคิ้ว ขนตาและปลายเล็บยังคงติดอยู่กับผิวหนังอย่างครบถ้วน จะขาดก็แต่ลูกนัยน์ตาและอวัยวะภายในเท่านั้น ขนาดเครื่องสำอางที่แต่งแต้มอยู่บนหน้ายังอยู่ครบเลยเชียว

ปาลิตาไม่รู้ว่าจะชื่นชมสื่อสมัยใหม่ที่นำเสนอข่าวได้อย่างฉับไวหรือ ประณามที่ไม่รู้จักเซนเซอร์ภาพอันรุนแรงไม่เหมาะสมที่จะนำออกสู่สายตา ประชาชนดีหนอ สมัยนี้ความรุนแรงป่าเถื่อนดูจะเป็นเรื่องธรรมดาไปเสีย แล้วกรรมัง การตบตีทำร้ายฆ่าฟันกันมีให้เห็นตามหน้าจออินเทอร์เน็ทแทบ ทุกวัน และศพประหลาดที่เห็นอยู่นี้คือเครื่องการันตีความโหดร้ายของ มนุษย์ในยุคที่วัตถุสูงค่ากว่าจิตใจได้เป็นอย่างดี

น่ากลัวเหลือเกิน...ฆ่าถลกหนังอย่างนั้นหรือ...

“ในเบื้องต้นเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่สามารถระบุได้แน่ชัดนะคะว่าศพ นี้เป็นใคร และถูกฆ่าโดยวิธีใด เนื่องจากไม่มีบาดแผลหรือร่องรอยการถูก ทำร้ายใดๆ ทั้งสิ้น รวมไปถึงยังไม่สามารถระบุวิธีที่ควานอวัยวะภายในออกไป ด้วยค่ะ”

ภาพตัดมาที่ผู้ประกาศข่าวสาวภาคสนามที่พยายามซ่อนสีหน้า พะอืดพะอมอย่างเต็มที่ มือเล็กที่ถือไมโครโฟนเอาไว้สั่นสะท้านจนเห็นได้ชัด หากต้องยืนใกล้ๆ กับศพที่มีสภาพชวนสยดสยองเช่นนี้เป็นใครก็คงต้อง ขวัญเสียกันทั้งนั้น ปาลิตานึกชื่นชมด้วยซ้ำที่นักข่าวสาวยังแข็งใจยืน ไมโครโฟนไปจ่อปากสัมภาษณ์ผู้พบศพได้อีก ถ้าเป็นเธอคงเป็นลมล้มพับไป นานแล้ว

“ตอนแรกก็ไม่รู้ว่าเป็นศพหรือก นึก...นึกว่าเป็นตุ๊กตาทายที่ใครมา เล่นพิเรนทร์ทิ้งเอาไว้จะไรรออย่างนั้น เพราะมันอยู่ในยานแบบนี้ด้วย” ชายวัย กลางคนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้พบศพพูดปากคอสนเหมือนยังตกใจอยู่ไม่หาย ยาน ที่ว่านั่นก็คือยานบันเทิงธรรม์ชื่อดังใจกลางเมืองหลวงนั่นเอง ยานที่เต็มไปด้วย โรงนวดและคลับบาร์น่ารักๆ การพบของที่ส่อไปในทางกามารมณ์หรือ เรื่องทางเพศตามข้างทางบ้างย่อมไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด “แต่...แต่พอ เข้าไปแตะดูก็แปลกๆ มันหยุ่นๆ แล้วก็ยังอู่นๆ อยู่ แล้วหน้า...หน้านั้นมันก็ เหมือนกับลิลลี่ นักร้องที่ร้องเพลงอยู่ที่คลับตรงโน้น...ก็...ก็เลยโทร. แจ้ง ตำรวจ”

ใบหน้าของชายผู้โชคร้ายซีดเผือด ปาลีตายกมือทั้งสองข้างขึ้นกอดตนเองอย่างลึมตัว หากต้องเห็นคนรู้จักนอนเป็นศพในสภาพน่าสะพรึงเช่นนั้นก็คงเสียขวัญไม่ต่างกัน ศพนั้น...ถูกคว้านอวัยวะภายในรวมไปถึงกระดูกออกไปได้ยังไงกันนะ ในเมื่อในข่าวบอกว่าไม่มีบาดแผลตรงไหนเลย ราว...เจ้าของร่างถอดผิวหนังชั้นนอกทิ้งไว้ได้เหมือนถอดเสื้อผ้าอย่างนั้นละ...

“จ๊ะเอ๋ ลิตา!”

เสียงร้องทักพร้อมกับนิ้วเล็กๆ จิ้มเข้าที่เอวบางทำเอาปาลีตาสะดุ้งโหยงกรี๊ดร้องเสียงดังด้วยความตกใจ ร่างระหงหมุนกลับมาหาเจ้าของมือ ชุกซนทันควัน

“ยายฉนิ! ยายรุ้ง! ไอ้พวกบ้า! เล่นอะไรแบบนี้ หา! ฉันเกือบหัวใจวายตายแล้วนะเนี่ย!”

ปาลิตาร้องแหวดเสียงเซียว ในขณะที่สองสาวผู้มาเยือนกลับยื่นหัวเราะคิกคักอย่างสนุกสนานที่ได้แก๊งอีกฝ่ายสนใจ

“อย่าไว้วางใจนะ แสบแก้วหูชะมัด ฉันกดกริ่งเรียกแก็ตติ้งนานไม่เห็นออกมาก็นึกว่าโดนฆ่าหมกบ้านไปแล้ว ดูลิ บ้านช่องก็ไม่ล็อกแถมเปิดทีวีเสียงดังลั่นเซนเซอร์ราวน์ขนาดนี้ ถ้าฉันเป็นโจรนะยิ้มหวานแน่ๆ จะฆ่าข่มขืนแล้วรูดทรัพย์สินให้เซ็ด เจ้าของบ้านสวยด้วย”

ฉนิฯ หญิงสาวร่างเล็กเจ้าของดวงหน้าหวานแบบไทยแท้หัวเราะคิกเมื่อเทียบกับร่างสูงเพรียวเกือบๆ 168 เซนติเมตรของปาลีตาแล้ว ฉนิฯ ดูตัวเล็กไปถนัดใจ แถมเส้นผมซอยสั้นสีดำขลับแบบนำสมัยทำให้ดูหน้าเด็กมากขึ้นไปอีก ถ้าไม่บอกก็คงไม่มีใครรู้ว่าทั้งสองสาวสองสไตล์อย่างฉนิฯและปาลีตาเป็นลูกพี่ลูกน้องกันเด็ดขาด คนหนึ่งก็หน้าค่อนไปทางฝรั่งจำเนื้อตัวขาวผ่อง ในขณะที่อีกคนดูเป็นไทยแท้แถมมีผิวสีน้ำผึ้งสวยอีกต่างหาก

“ฟังพูดเข้า ชุ่มช่ำมออย่างแกจะไปปล้นบ้านใครได้ยะ” หญิงสาวผมยาวสลวย รูปร่างอวบอัดอีกคนส่ายหน้าอย่างระอากใจ ดวงหน้าเรียวแตงแต้มด้วยเครื่องสำอางสีฉูดฉาดทว่าดูสวยเฉียวเข้ากับบุคลิกปราดเปรียว

ของเจ้าตัวเป็นอย่างไร เธอสะบัดเส้นผมดำเงาไปด้านหลังประหนึ่งกำลังถ่ายโฆษณาอยู่ก็ไม่ปาน นัยน์ตาวาวเรียวที่กริดายไลเนอร์คมกริบตัวดมองหน้าจอโทรทัศน์แล้วเบะปากทำท่าขงนลุก “แล้วนี่แกดูข่าวอะไรของแกนะลิตา หน้ากลัวระมัด เปลี่ยนช่องเถอะ เห็นแล้วจะอ้วก”

โดยไม่รู้ฟังคำตอบจากเจ้าของบ้านมือเรียวที่แต่งแต้มด้วยยาทาเล็บสีเงินเมทัลลิกก็คว่ำรีโมตขึ้นมากดเปลี่ยนช่องอย่างถือวิสาสะ ภาพที่ปรากฏหน้าจอนั้นเป็นภาพของดาราสาวสวยที่กำลังสะบัดเส้นผมอยู่ในโฆษณาสารพัดยี่ห้อต่าง และใบหน้านั้นก็เป็นพิมพ์เดียวกันกับคนที่กดเปลี่ยนช่องนั่นเอง

“นี่ไง ดูช่องนี้ดีกว่า เดี่ยวมีรายการที่ฉันไปออกออเนอรัด้วย”

ปาลิตาและนิสาสบตากันอย่างอ่อนใจด้วยรู้นิสัยแม่เพื่อนสาวจอมหลงตัวเองดี เจ้าหล่อนเอาแต่ใจและเผด็จการไม่รู้จักเกรงใจใครอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว และยิ่งหนักข้อขึ้นไปอีกเมื่อได้เป็นนางเอกดารารุ่งพุ่งแรงของวงการบันเทิงไทยในช่วงหนึ่งปีที่ผ่านมา

“แหม คุณพรารุ่งขา ทำอย่างกับเป็นบ้านตัวเองเลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจเจ้าของบ้านกันเลยใช้ไหม”

นิสาเขวະเพื่อนสาวเข้าให้ก่อนจะเดินไปนั่งเอกเขนกที่โซฟา พรารุ่งยกไหล่อย่างไม่ยี่หระแล้วเดินตามไปทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ เรียวขาขาวตัวตื้นขึ้นนั่งไขว่ห้างด้วยท่วงท่าราวนางพญา

“แกจะเดือดร้อนอะไร หา ไอ้ดิ ไอ้ลิตามันยังไม่ว่าสักคำ”

ดาราสาวทำปากยี่น นิสาอ้าปากทำท่าจะเถียงแต่ปาลิตารีบยกมือขึ้นห้ามทัพเสียก่อน

“พอๆ อย่าทะเลาะกัน ฉันชี้แจงเป็นกรรมการห้ามมวยพวกแกเหมือนสมัยเรียนแล้วนะยะ มาป่วนฉันถึงบ้านพร้อมกันสองคนแบบนี้จะให้ฉันทำอะไรให้ไม่ทราบ แต่บอกไว้ก่อนนะว่าถ้าจะชวนฉันไปงานอีเวนต์บ้างอะไรของแกนะ ฉันไม่ไปหรอกนะ”

ปาลิตาหรีตามองเพื่อนสาวทั้งสองอย่างรู้ทัน ทั้งธนิชาและพรารู้งเป็น อย่างนี้มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว เวลาปกติก็เอาแต่จิกกัดเถียง กันแทบทุกครั้งทีปะหน้าทั้งๆ ที่อยู่กลุ่มเดียวกันแท้ๆ แต่ยามใดที่ต้องการ ขอร้องให้ปาลิตาทำอะไรให้สักอย่าง สองสาวคู่นี้มักจะเข้าหากันเป็นปีเป็น ชลู่ยได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“เหมม...” ธนิชาลากเสียงยาว “พูดอะไรอย่างนั้นเล่า เพื่อนรักจ๋า”
 นั้นไง... ไอ้คำว่า ‘เพื่อนรักจ๋า’ มาแล้ว...

ลองแม่ญาติสาวหน้าเด็กพูดคำนี้ออกมาที่ไรเป็นได้มีเรื่องให้ปาลิตา ปวดหัวทุกที หญิงสาวจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่ได้ยินคำนี้เมื่อสองเดือนที่แล้ว เธอจำใจต้องทำงานเพชอับที่มีคิวยาวเหยียดไปยืนป็นหน้าเป็นแขกรับเชิญ ในงานเปิดตัวเครื่องสำอางจากฝรั่งเศสกลางห้างดังซึ่งบริษัทของธนิชาเป็น ออร์แกนไนเซอร์จัดงาน วันนั้นปาลิตาฉีกยิ้มเสียจนเหงือกแห้งแถมยังต้องมา คอยตอบคำถามสอดรู้สอดเห็นของเหล่าไฮโซที่มาร่วมงานว่าทำไมเธอถึง ตัดสินใจขายหุ้นของบริษัทสิ่งทอชั้นนำและเหตุผลหลังโตที่ได้รับมรดกมา จากบิดาผู้ล่วงลับจนสิ้น และหนีมาเป็นศิลปินรับจ้างวาดหน้าระบายสีดอล อยู่แถวชานเมืองเสียเฉยๆ

เธอไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าการเลือกใช้ชีวิตเรียบง่ายเช่นนี้ผิดตรงไหน จริงอยู่ว่าเธอเกิดมาในตระกูลผู้ดีเก่าและพรั่งพร้อมไปด้วยเงินทอง แต่ ไม่ได้หมายความว่าต้องชอบทำตัวเป็นไฮโซ ใช้ชีวิตหรูหราเหมือนญาติ รวมนามสกุลคนอื่น ๆ มิใช่หรือ ฉะนั้นเพื่อตัดปัญหาหัวใจทั้งหลายทั้งปวง หญิงสาวจึงไม่ยอมไปร่วมงานสังคมใดๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตนเอง อีกเด็ดขาด

“วันศุกร์นี้จะมึงงานเปิดตัวโรงละครของปะป้าฉัน จำได้หรือเปล่า คุณหน้าของแแก่นะไอ้ลิตา”

ธนิชาพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง ปาลิตาถอนใจเมื่อนึกถึงใบหน้าของ อดีตรน้องชายแท้ๆ ของมารดาตนเอง เขาเป็นเจ้าของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ

สำเร็จมากมายทั้งบริษัทโฆษณา บริษัทออร์แกนเซอร์และงานด้านบันเทิง อีกหลายอย่าง และเป็นอดีตอีกนั่นละที่ผลักดันพรารุ่งเข้าสู่วงการมายา จนโด่งดังเปรี้ยงปร้างเช่นทุกวันนี้ทำให้มีข่าวลือบ้าง ว่าเขาแอบเลี้ยงดูดาราสาวอยู่อย่างลับๆ นักข่าวนี้ก็ช่างเฝ้าข่าวกันเสียจริง จะเป็นไปได้อย่างไรกันเล่า หน้าชายของเธอให้การสนับสนุนพรารุ่งอย่างเต็มที่เพราะเป็นเพื่อนรักของลูกสาวต่างหาก

“จำได้ลิยะ หน้าตัวเองทำไมจะจำไม่ได้ แต่ฉันไม่ไปหรอกนะ งานยุ่ง”

“เฮ้ย อย่าเพิ่งเซย์โนลิยะ ฟังให้จบก่อน งานนี้ปะป้าฉันทุ่มทุนสร้างเลยนะ ที่ฉันเคยเล่าให้แกฟังไงว่าปะป้ากำลังจะเปิดตัวโรงละครที่ใหญ่ที่สุดในไทย เผลอๆ จะใหญ่ที่สุดในเอเชียด้วย วันเปิดตัวฉันวางแพลนเอาไว้ว่าจะเชิญคนดังทุกวงการมารวมตัวกันให้มากที่สุด นักข่าวจะได้ไปทำข่าวกันเยอะๆ นี่ปะป้าลงทุนจ้างคณะละครสัตว์อิลลูชันส์ (Illusions) มาจากมอสโกเลยนะะะ จ้างให้เปิดแสดงไปทั้งเดือนเลยด้วย แกเคยบอกว่าอยากดูไม่ใช่หรือไง”

ณิชาฉีกยิ้มกว้าง ปาลิตากอดอกแล้วส่ายหน้าดิ๊กใจหนึ่งตื่นเต้นเหลือเกินที่คณะละครสัตว์ชื่อก้องโลกระดับนั้นจะมาเปิดการแสดงในไทย เธอเคยเห็นแทบบันทึกภาพการแสดงในโทรทัศน์ครั้งหนึ่งยังอดทิ้งกับเทคนิคการแสดงของคณะอิลลูชันส์ไม่ได้ แต่อีกใจไม่ยอมไปแต่งตัวเจิดฉายฉีกยิ้มโชว์เหงือกอยู่ในวงสังคมไฮโซแบบที่เคยๆ อีกแล้วจึงจำต้องตัดใจอย่างสุดแสนเสียดาย

“นั่นมันตอนเรียนปี 4 เจ้าคะคุณณิฉ้าขา ตอนนั้นไม่ยอมไปดูแล้ว ไม่ต้องมาหลอกล่อฉันเลย”

คำปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงไร้ใยของศิลปินสาวทำให้ณิชาต้องรีบกระหู่งคอกเข้าที่สี่ข้างของพรารุ่งเพื่อให้ช่วยพูด นางเอกคนดังกระแอมสองสามครั้งก่อนจะส่งยิ้มหวานอันเป็นเครื่องหมายการค้าให้เพื่อน

“น่านะ ลิตา วันนั้นฉันจะเป็นแขกรับเชิญร่วมโชว์กับคณะละครสัตว์

ด้วย ละครฉันแกก็ไม่เคยดู งานเปิดตัวหนังฉันแกก็ไม่เคยไป คราวนี้ไปซะหน่อยเถอะ ถือว่าไปดูฉันก็ได้ นะแกนะ”

พรารุ่งตัดพ้อเสียงหวานทำเอาปาลิตาใจอ่อนยวบ ที่พรารุ่งพูดมาก็ถูก... เธอไม่เคยติดตามผลงานเพื่อนรักเลยด้วยต้องทำงานอยู่ในสตูดิโอแทบจะตลอดเวลา มีแต่สองสาวนี่ละที่พยายามแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนส่งข่าวคราวให้เธอรับรู้ถึงความเป็นไปอยู่ตลอด ที่จริงเธอไม่มีเวลาที่จะติดตามข่าวสารบ้านเมืองด้วยซ้ำ นี่ถ้าไม่ได้ติดต่อกับโลกภายนอกผ่านอินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์บ้างละก็เธอคงกลายเป็นฤๅษีตกยุคแน่ๆ

ปาลิตามองสีหน้าว่าวอนของแม่ดาราดู๊กตาทองแล้วถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย ยายฉนิชาเจ้าเล่ห์เป็นบ้า รู้ว่าเธอแพ้ทางลูกอ้อนของพรารุ่งมาแต่ไหนแต่ไรถึงได้แท้กทิมกันมาขอร้องแกมบังคับแบบนี้ คิดถึงตรงนี้เฟ้อฮ้อปาร์ตี้สตั๊สทำได้แต่กลอกตาขึ้นมองเพดานอย่างระอาใจ

“งานของพวกเขาหนักก็โหมงกันล่ะ”

ปาลิตาพูดเนือๆ อย่างเสียไม่ได้ ในขณะที่อีกสองสาวตีมือไฮไฟว์กันแปะๆ อย่างกระตือกระตั ฉนิชากระโจนเข้าไปกอดญาติสาวเอาไว้ทั้งตัวด้วยท่าทางดีใจสุดชีวิต

“แกนี่น่ารักที่สุดเลยลิตา งานศุกร์นี้เริ่ม 6 โมงครึ่งเย็น แต่แกควรจะมาถึงสัก 5 โมงครึ่งนะเพื่อมาร่วมกิจกรรมนิดๆ หน่อยๆ ให้ถ่ายรูปไปลงหนังสือ แหม ฉันนี่ไซคอดีจริงจริงที่มีเพื่อนรักเป็นคนดังเนี่ย ไม่ต้องจ่ายค่าตัวสักแดง”

“แต่ค่าตัวฉันเต็มราคานะยะ!”

พรารุ่งลอยหน้าลอยตาพูด ฉนิชาหันไปยื่นจมูกใส่

“แกมันเค็มจนทะเลเรียกแม่ กับเพื่อนแท้ๆ ยังกล้าโขกค่าตัว!”

“พอเลย เลิกเถียงกันเลย ร้าคาญ” ปาลิตาหยิกแก้มนุ่มๆ ของญาติสาวแล้วดึงเต็มแรงจนเจ้าตัวร้องโอดโอย “แล้วฉันต้องแต่งตัวยังไง บอกไว้ก่อนนะว่าไม่แต่งชุดราตรีทางปลาลากยาวแบบไอ้รุ่งเด็ดขาด ฉันจะไปมัน

แบบง่าย ๆ สไตล์ฉันนี่ละ”

แค่นึกถึงชุดราตรีเปิดหน้าเปิดหลังชายยาวลากพื้นของดาราสาวที่เคยเห็นตามหน้าปกนิตยสารที่ร้านสะดวกซื้อก็ขนลุกซู่ไปทั้งตัว ไม่รู้ว่าพรารุ่งใส่เข้าไปได้อย่างไร มีหน้าซำยังใจป้ำป่อยเหล้าตากล้องเซะสภาพหน้าอกขาวอวบอิมหน้าตาเฉยเสียด้วย

“ตามใจแกสิยะ จะแก้ผ้าไปก็ได้ขอแค่ไปร่วมงานก็พอ ฉันจะได้เขียนลงไปในหมายเชิญนักข่าวว่ามีคนดังคนไหนไปร่วมงานบ้าง”

ณิชาเสียงระรื่น ท่าทางกระตือกระต้าเต็มที ในขณะที่พรารุ่งดูจะมีสีหน้าตึงๆ ขึ้นเล็กน้อย เจ้าของร่างอวบอืดสมส่วนลุกขึ้นเดินไปหยิบนิตยสารที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ที่มุมห้องมาพลิกหาข่าวของตัวเองแต่แล้วก็ต้องผิดหวังเมื่อนิตยสารเล่มนั้นเป็นฉบับของเมื่อสองเดือนก่อน

“ออกจากถ้าเลิกจำศีลบ้างก็ดี คนเขาลือกันไปทั่วแล้วว่าทายาทสาวของภูษาพรรณน่าจะกำลังจะเป็นแม่ชื้อปุระอมร่อ ฉันล่ะไม่เข้าใจจริงจิงว่าไฉ่วาดหน้าระบายสีตุ๊กตามันนับเป็นอาชีพได้ยังไง”

คำพูดที่ประชดประชันของพรารุ่งทำเอาปาลิตาหน้าเฉือนไปนิดหนึ่ง แม้จะได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแต่ ดาราสาวก็มักมองปาลิตาในฐานะคู่แข่งอยู่เสมอ ณิชาเองก็รู้เรื่องนี้ดีมาตั้งแต่ไหนแต่ไร และเข้าใจดีว่าทำไมพรารุ่งถึงได้พยายามชิงดีชิงเด่นกับปาลิตาไปเสียทุกเรื่อง

ก็...แม่ญาติสาวคนสวยของเธอนั้นเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบแทบจะทุกอย่าง ทั้งสติปัญญา ชาติตระกูลและรูปโฉม จริงอยู่ที่ปาลิตาอาจไม่สวยบาดตาเท่ากับพรารุ่งแต่จัดว่าโดดเด่นสะดุดตาผู้นอนอยู่นั่นเอง มีแต่เจ้าตัวนั้นแหละที่ไม่ค่อยรู้สึกภูมิใจอะไรกับรูปลักษณ์และคุณสมบัติเพียงพร้อมของตนเองสักเท่าใดนัก มีหน้าซำยังไม่เคยคิดที่จะไปแข่งสวยแข่งงามกับใครด้วย มีแต่แม่ดาราสาวที่คิดเองเออเอง ใช้ความรู้สึกอยากเอาชนะปาลิตาเป็นแรงผลักดันให้เข้าสู่วงการบันเทิง ปาลิตารู้ดีแต่ไม่เคยถือสาสักครั้งเพราะข้อดี

ของนางเอกคนดังมีมากกว่าข้อเสียเยอะ

อย่างน้อย...ครั้งที่บิดาของปาลิตาเสียชีวิต พรารัฐคงยอมมานอนค้างที่บ้านหลังเก่าเพื่อปลอบใจ และช่วยเหลือจัดการงานศพอย่างเต็มที่อย่างไม่รู้จักรักรู้เห็นดีจักเห็นน้อย พรารัฐคงอาจคิดว่าปาลิตาเป็นทั้งคู่แข่งและเพื่อนรัก แต่สำหรับปาลิตา...พรารัฐคือเพื่อนรักที่เธอพร้อมให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ...

“แกนี่ไม่รู้อะไรซะแล้ว เฟซอัปอาร์ทิสต์ที่ไอ้ลิตาเป็นอยู่เนี่ยกำลังเป็นที่พูดถึงนะไว้อย่า ทำเงินได้เดือนหนึ่งเป็นแสน ขนาดลูกค้าต่างประเทศยังต้องส่งหัวตุ๊กตามาให้มันละเลงสีเลย เพื่อนแกนะดังนะยะยายรัฐง”

ณิชาทางปีกปกป้องญาติสาวเต็มที เฟซอัปอาร์ทิสต์หรือศิลปินที่วาดหน้าระบายสีตุ๊กตาประเภทบีเจดี หรือตุ๊กตาที่มีข้อต่อขยับจัดทำได้แบบมนุษย์นั้นอาจไม่ค่อยเป็นที่รู้จักในประเทศไทยเท่าใดนัก แต่ในต่างประเทศ อาทิเกาหลีหรือญี่ปุ่นนั้นเป็นที่รู้จักกันในวงกว้าง ดอลหรือตุ๊กตาบีเจดีเป็นของสะสมที่มีสนนราคาค่อนข้างแพงด้วยเป็นงานฝีมือที่ใช้ความประณีตบรรจงสูง ชิ้นส่วนเรซินแต่ละชิ้นที่นำมาประกอบเป็นตุ๊กตาส่วนใหญ่จะหล่อขึ้นมาจากฟิสิกซ์และสวอยงามสมจริงอย่างที่สุด

เท่าที่ณิชาเคยอ่านข้อมูลตามเว็บไซต์แบบผ่านๆ ตา สนนราคาของตุ๊กตาตัวหนึ่งเหยียบหมื่นที่เดียว แถมเวลาสั่งซื้ออีกจะได้แต่ตัวตุ๊กตาเปล่าๆ ยังไม่มีการระบายสีหน้าตาให้สวอยงาม ถ้าอยากให้เห็นหน้าเหมือนในแพตเทิร์นสวยๆ ที่ล่อตาล่อใจอยู่บนเว็บไซต์ผู้ผลิตต้องจ่ายเงินเพิ่ม อีกทั้งวิกผม เสื้อผ้า รองเท้า ตลอดจนถึงลูกหยันต่างก็ต้องแยกสั่งต่างหาก ราคาแต่ละชิ้นไม่ใช่ถูกๆ เลย เว้นแต่จะมีโพรมิซันลดแลกแจกแถมกันจึงจะได้ของพิเศษฟรีๆ บ้าง ถ้าใครไม่ชอบใจรูปแบบของตุ๊กตาที่ได้รับมาหรืออยากจะทำหน้าแบบที่ตนเองชอบก็จะจ้างให้ศิลปินเฟซอัปอย่างปาลิตาแต่งหน้าตุ๊กตาหรือดอลเหล่านี้ให้ช่วยเสริมแต่งดอลตามความต้องการ ณิชารู้สึกที่งอยู่เหมือนกันที่ลูกพี่ลูกน้องคนงามประสบความสำเร็จในอาชีพเป็นอย่างสูง

ถึงขนาดได้ลงสัมภาษณ์ในหนังสือต่างประเทศหลายต่อหลายฉบับ

ก็แบบนี้ละหน้า...ต่อมชอบเอาชนะของยายรุ่งถึงได้กำเริบั้งๆ ที่ดู
เหมือนจะฝ่อไปตั้งนานแล้ว

“ก็มันจริงนี่นา มันเหมือนงานอดิเรกยังงี้ก็ไม่รู้ แกไม่เห็นต้องลำบาก
เลยนะลิตา มรดกของคุณลุงก็ออกจะเยอะเยอะ ไม่ต้องลำบากดมลิ้นอะคริลิก
เหม็นๆ กับไอ้สเปร์ยเคลือบสีฉุนๆ แกก็อยู่สบายไปทั้งชาติ”

พรารุ่งยกไหล่แล้วเบะปาก หญิงสาวไม่เคยเข้าใจเพื่อนรักสักนิดว่า
จะดี๊นนรำบากลำบากไปทำไมในเมื่อเกิดมาบนกองเงินกองทองมากมาย
มหาศาลขนาดนี้

“ไอ้รุ่ง”

ฉินาเรียกชื่อเพื่อนหลายๆ เป็นเชิงเตือนเมื่อเห็นสีหน้าไม่สู้ดีนักของ
ปาลิตา นางเอกสาวรีบปิดปากรู้ในทันทีว่าพลาดไปแล้วที่เอ่ยถึงปานเทพ
บิดาผู้ล่วงลับของปาลิตา...คนที่เป็นแรงบันดาลใจและเป็นคนสนับสนุนให้
หญิงสาวเป็นเฟรชช็อปอาร์ทิสต์ดังที่ฝึนมาตั้งแต่เด็ก

“ขอโทษนะลิตา ฉันแผลอไปหน่อย”

นางเอกคนดังขอโทษเสียงละห้อย ถึงจะชอบค่อนข้างชอบเพื่อนสาวด้วย
ความที่เป็นคู่แข่งกันอยู่กลายเป็นแต่ไม่เคยคิดสะกิดแผลใจของปาลิตาเพราะ
รู้ว่าหญิงสาวรักและผูกพันกับบิดามากเพียงใด

...ดอกลำไยแรกที่ได้รับจากปานเทพเป็นของขวัญวันเกิดเมื่ออายุ 15 ปี
คือจุดเริ่มต้นของชีวิตศิลปินของเธอ...

“ไม่เป็นไร อย่าคิดมากน้า” ปาลิตาฝึนยิ้มร่าเริง ก่อนจะเปลี่ยนเป็น
ยิ้มเจื่อนๆ เมื่อเห็นมือขาวเนียนของดาราสาวเอื้อมไปหยิบวัตถุทรงกลม
สีทองที่วางอยู่ในถาดกำมะหยี่ที่มุมเคาน์เตอร์มาพลิกดูเล่น “ไอ้รุ่ง อย่า!”

เจ้าของร่างระหงสาวเข้าพรวดๆ ตรงเข้าไปหาพรารุ่งทันที แล้วรีบ
คว้าของในมืออีกฝ่ายมาถือเอาไว้เองอย่างหวงเหวนทำเอาเจ้าตัวหน้าเสียว

“อะไรมันจะหวงขนาดนั้นยะ ยายลิตา ฉันไม่ทำนาฬิกาพกสมัย

พระเจ้าเหาของแกฟงหรงก่อน”

“เปล่า ฉันไม่ได้กลัวแกทำฟงหรง” ปาลีตารีบแก้ตัวเป็นพัลวัน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มซักสีหน้าไม่พอใจ “แต่ฉันเพิ่งเปิดฝาครอบทำความสะอาด นะ ยังไม่ได้ปิดให้เรียบร้อยเลย กลัวมันหัก”

หญิงสาวโกหกคำโต นาฬิกาพกเรือนทองเป็นสมบัติตกทอดมาจาก คุณยายทวดชาวอังกฤษ ต้นตระกูลทางฝ่ายมารดาที่เข้ามาตั้งรกรากในไทย ตั้งแต่ปลายสมัยรัชกาลที่ 5 ฉะนั้นคงไม่ต้องอธิบายว่าเก่าแก่เพียงใด เธอ จึงทิ้งรักทิ้งหวงของสำคัญชิ้นนี้นัก

...รักและหลงใหลรูปลักษณ์แปลกตาของมันมากเสียด้วย...

นาฬิกาพกเรือนนี้มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณสองนิ้ว เรียกว่า มีขนาดใหญ่เต็มฝ่ามือเล็กๆ ของเธอทีเดียว ตัวเรือนขึ้นรูปจากทองคำแท้มี ฝาครอบทั้งด้านหน้าและด้านหลังโดยส่วนที่เป็นฝาครอบนั้นฉลุลายโปร่ง บางเป็นลวดลายนกยูงกำลังรำแพนหางอย่างอ่อนช้อยและงดงามประดุจมีชีวิต ดวงตาของเจ้านกแสนสง่างามนี้ประดับด้วยพลอยสีเขียวเม็ดเล็กๆ อย่างประณีตบรรจงจนไม่น่าเชื่อว่าช่างฝีมือสมัยโบราณจะสามารถรังสรรค์ ผลงานได้ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้ทั้งๆ ที่อุปกรณ์เครื่องมือไม่ครบครัน สะดวกสบายเท่าสมัยปัจจุบัน

ครั้งแรกที่เห็นนาฬิกาเรือนนี้ตอนเด็กๆ ปาลีตาตกหลุมรักมันทันที และเฝ้าเพียรขอมารดาให้ยกมันให้แก่เธอโดยสัญญาว่าจะดูแลรักษามันเป็นอย่างดีจนมารดาใจอ่อน หลังจากนั้นมาปาลีตากับนาฬิกาเรือนนี้ก็แทบจะไม่เคยห่างกันเลย ทำเอาณิชาและพรารุ่งซึ้งคอยล้อมเธออยู่เนืองๆ ว่ารสนิยม พิถีพิถันนาฬิกาอันเชื่องแทนนาฬิกาข้อมือ

“มันยังเดินอยู่อีกเธอ” พรารุ่งซึ้งงอหน้าไปมองนาฬิกาเรือนงาม ในมือของเพื่อนอย่างสงสัย “เก่าแล้วก็เขี้ยวเซย ฉันเห็นแกเอสร้อยร้อย คล้องคอที่โรมันแปลกๆ เหมือนแกพกพระจตุคามไม่มีผิด”

“ไอ้บ้า พุดไปนั่น” ปาลีตาหัวเราะ “ยังเดินลียะ เดินตรงด้วย ไชลาน

ตั้งเวลาตีๆ ก็เนียบแล้ว”

ไม่พูดเปล่าหญิงสาวยังเปิดฝาครอบด้านหลังออกมาแล้วหยิบกุญแจสีทองดอกเล็กๆ ในถาดออกมาไขลานโซว์เสียเลย ด้านหลังของตัวเรือนนาฬิกาได้รับการเซตดูจนวาววับ บ่งชี้ว่าเจ้าของดูแลทะนุถนอมเป็นอย่างดี

“ฉันว่าแกซื้อนาฬิกาดีจังทำไมใช้ห่อ...อ ลิตา ต้องมานั่งไขลานอะไรก็ไม่รู้ยุ่งยากจะตาย แล้วต้องไขตั้งที่รูละยะนั้นกว่ามันจะเดินนะ หา”

ดาราสาวซึ่งนิ้วไปที่รูกุญแจสามรูที่อยู่ทางด้านหลังของนาฬิกาอย่างรำคาญใจเต็มทน สมัยนี้แล้วใครจะมานั่งไขลานทุกๆ ที่มีนาฬิกาใส่ถ่านกันเล่า สะดวกสบายกว่ากันตั้งเยอะ มีแต่ปาลิตานี่แหละที่เพี้ยน!

“ไม่ยุ่งยากอะไรนี่ รูนี่ไขลานให้มันเดิน แล้วรูนี่ก็เอาไว้ตั้งเวลา เห็นไหมง่ายออก”

คิลปินสาวคนดังฉีกยิ้มกว้าง พลังร้อยสร้อยสีทองเข้ากับห่วงคล้องนาฬิกาแล้วสวมเข้าที่คอตนเองอย่างภาคภูมิใจ

“อ้าว แล้วอีกรูเอาไว้ทำอะไรกันล่ะ”

นิชานี่นั่งฟังอยู่นานถามขึ้นอย่างสนอกสนใจ

“ไม่รู้สิ ตอนที่แม่ให้มาก็มีกุญแจแค่สองดอก แล้วอีกรูเอาไว้ทำอะไรก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ปาลิตายักไหล่ สมัยก่อนเธอเคยลองถามมารดาดูแล้วแต่คำตอบก็คือไม่รู้ ครั้นจะเอาไปให้ช่างนาฬิกาจัดแงะแกะออกมาดูก็กลัวจะแตกหักเสียหายเสียก่อน เพราะหน้าปัดทำจากกระเบื้องพอร์ซเลนเคลือบเงาที่เก่ามากแล้ว หากบินไปเธอคงร้องไห้เสียตายแน่ๆ จึงได้แต่เก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ในใจ

“พอๆ เลิกคุยเรื่องนาฬิกาคร่ำครีแล้วมาคุยเรื่องหนุ่มๆ ดีกว่า” พรารัจจ์โบกไม้โบกมืออย่างหมดความสนใจ “ไอ้ฉัน ได้ข่าวว่าเจ้าของคณะละครสัตว์หล่อมากๆ เลยใช้ใหม่”

“อ๊อ...ห่อหมักมาก” นิชาลากเสียงยาว ท่าทางระรื่นเมื่อพูดถึงชายหนุ่มหน้าตาดี “ฉันก็เพิ่งรู้นี่ละว่าหนุ่มรัสเซียห่อหุ้มระเบิดขนาดนี้ อ๊ะๆ แกอย่าเที่ยวไปหว่านเสน่ห์เขี้ยวหนะยะแหม่นางเอกดาวรุ่ง เดียวก็มีข่าวฉาวหรือก ช่วงนี้เขายังลือๆ กันอยู่ว่าแกเป็นแคซาโนวีของวงการ”

พรารุ่งหัวเราะคิกคัก รอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าสวยเฉียนั้นแทนคำตอบทุกอย่างได้เป็นอย่างดี การปั่นหัวหนุ่มๆ ให้คลั่งคลุ้มเป็นงานอดิเรกที่สาวเจ้าโปรดปรานเป็นพิเศษเสียด้วย

“อย่าแม่แต่จะคิดเลยนะยายรุ่ง คุณคีริลเขายังเด็กอยู่เลย สงสารเขาบ้างเถอะ”

นิชาถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย ที่ผ่านมา ชายหนุ่มไม่รู้ก็ร้ายต่อก็ร้าย ถูกเสน่ห์เหลือร้ายของพรารุ่งปั่นหัวจนแทบเสียผู้เสียคน หลอกให้ปรนเปรอสารพัดก่อนจะตีตัวออกหากเมื่อความตื่นเต้นและปฏิภิกิริยาเคมีระหว่างชายกับหญิงเริ่มจืดจางลง ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าหล่อนรอดมาจนปานนี้ได้ อย่างไรโดยไม่ถูกผู้ชายพวกนั้นรุมทิ้งแก่แค้น

“อะไร เป็นเจ้าของคณะละครสัตว์ได้ก็คงไม่เด็กแล้วมั้ง ฝรั่งหน้าแกจะตาย”

ปาลิตาเลิกคิ้วพลงยื่นกระป๋องน้ำอัดลมที่เพิ่งหยิบออกมาจากตู้เย็นส่งให้เพื่อนสาวทั้งสองก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ นิชา

“ใครว่าหน้าแกยะ คุณคีริลเขาหน้าอ่อนจะตาย อายุไม่น่าเกิน 25-26 หรือก เห็นปะป้าบอกว่าคณะละครสัตว์อัลลูชันส์เป็นกิจการของครอบครัวเขาที่ตกทอดกันมานานมากแล้ว เป็นหนึ่งในคณะละครสัตว์เก่าแก่ไม่กี่คณะของมอสโกที่ยังเหลืออยู่เลยนะ”

“เขาชื่ออะไรนะ เจอหน้ากันฉันจะได้เรียกถูก”

พรารุ่งถามด้วยสีหน้าและแวตากระตือรือร้นจนนิชารู้สึกห่มั่นไส้ขึ้นมาตงิดๆ

“เขาชื่อคุณคีริลยะ คีริล กริกอร์เยวิช โตรชิน นามสกุลเดียวกับ

นักร้องรัสเซีย วลาดิเมียร์ โตรชิน ที่ชื่อดังๆ นั้นแหละ แต่ไม่รู้เป็นญาติกันหรือเปล่านะ ฉันไม่ได้ถามเพราะไม่ได้คิดจะไปใช้นามสกุลร่วมกับเขา”

ธิดาแขวะเพื่อนสาวจอมหวานแสนหื่นเจ้าตัวหันมาส่งค้อนคินให้วงใหญ่ ก่อนจะเริ่มสงครามน้ำลายกันอีกครั้ง

ปาลิตาได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาใจและไม่คิดจะเข้าไปเป็นกรรมการห้ามมวยให้เหนื่อยแรง เพราะรู้ว่าอีกลักครู่สองสาวก็เลิกไปแล้วหันกลับมาคุยเฮฮากันเหมือนเดิมเองนั่นละ อีกอย่าง...ชื่อที่เพิ่งได้ยินจากปากของธิดานั้นหน้าสนใจมากกว่าการทุ่มเถียงของเพื่อนสาวมากนัก เธอไม่เคยคุ้นกับชื่อแบร์รัสเซียสักเท่าใดนัก แต่ชื่อของชายหนุ่มที่เพิ่งได้ยินกลับติดหูชนิดที่ฟังครั้งเดียวก็จำได้ขึ้นใจ ปาลิตารู้สึกเหมือนชนอ่อนที่ด้านหลังคอลูกเกรียว โดยไม่มีสาเหตุเมื่อจินตนาการถึงเจ้าของชื่อที่เธอไม่เคยเห็นหน้าค่าตามาก่อนผู้ชายคนนั้น...จะน่าเกรงขามเหมือนชื่อของเขาหรือเปล่าหนอ...

คีริล กริกอร์เยวิช โตรชิน...